

ARENDS
JONG

*Voor jullie, mijn hoop voor de toekomst.
Voor Wolfgang, de strijd in mij.*

Leen Lefebre

A R E N D S
J O N G

ZILVER
BRON

© 2014 Leen Lefebre
© 2014 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor
Foto personage omslag: Jaimie Duplass/shutterstock.com
Illustratie wolfshond: Fernando Cortes/shutterstock.com
Foto vliegtuig: Dennis Steen/shutterstock.com
Achtergrond omslag: Sergey Nivens/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Cocky van Dijk
Spellingscontrole: Thirza Meta

Eerste druk, november 2014

ISBN 978 94 9076 788 4
NUR 283

leenlefebre.be
twitter.com/Leen_Lefebre
facebook.com/leen.lefebre

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: zilverbron
Twitter: @Zilverbron

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

Hoofdstuk 1

Wolf en Arend

Oostwaarts lonkte het avontuur...

Dokter Winter stak zijn hoofd tussen de kier van de houten deur. 'Wolf, kom je?'

'Ja ja, ik kom!' mompelde Wolf. Hij hing met zijn krullenbol door het openstaande venster en tuurde naar de grafietgrijze hemel. Het hield hem in de ban.

'We hebben beslist!' zei Winter.

Wolf draaide zich om. 'Echt?'

De grijsaard grijnsde. 'Ja, kom dan!' riep hij terwijl hij in de gang verdween.

Maar, gonsde er door Wolfs hoofd, wat was er dan beslist? 'Verdorie!' Hij viste zijn bruine stappers onder het houten bed vandaan. 'Hé, wacht! Wacht op mij!' Haastig knoopte hij zijn versleten veters dicht. De adrenaline stroomde door zijn bloedbaan terwijl hij Winter achterna holde door het dokterskabinet.

Wolf sloop de donkere woonkamer binnen. Daar zaten ze, de vier leden van de dorpsraad, naast het houtvuur. De vlammen verlichtten de logge tafel in het midden van de kamer.

De man in kaki overall merkte hem als eerste op. 'Hij is er!' zei Storm.

Winter, die aan het hoofd van de tafel had plaatsgenomen, gebaarde de jongen dichterbij te komen.

De zenuwen gierden door Wolfs lijf. Wat als...? Hij keek de tafel nieuwsgierig rond. Zag hij nou een glimlach rond Merels mond? Of beeldde hij zich dat alleen maar in?

Hij nam plaats op de vrije stoel naast de hare. Linde, die schuin tegenover hem zat, gaf hem een geruststellende knipoog. Haar nieuwe kapsel was apart, maar die zilveren, korte plukjes in haar lange, blonde haren stonden haar erg leuk. Ze pasten perfect bij haar zilveren geverfde trui en dito broek.

Betekende dit dat...? Hij keek Winter hoopvol aan. 'Ben ik...?' De dorpsraad had lang vergaderd. Zij zochten iemand die fit en sterk was, maar ook creatief en volhardend. De uitverkorene moest immers alle geplande missies tot een goed einde brengen. Wolf was jong, onbezonnen en niet bang om de barre wereld in te trekken. Dat hij kans maakte, wist hij wel, maar toch...

'Ja!' klonk het verlossend. 'Jij mag gaan!'

Wolf haalde opgelucht adem. De raad had hém verkozen. Hij zou hen niet teleurstellen. 'Wanneer mag ik...?' polste hij ongeduldig.

'Jouw allereerste missie...' Winter streek peinzend over zijn bebaarde kin. 'Wat denk je van morgen?'

Merel keek hem bedenkelijk aan. 'Morgen al?'

'De voedselvoorraden slinken elke dag,' benadrukte Winter. 'De tijd dringt. We hebben die ouwe kaarten nodig!'

'Morgen is goed, maar vandaag is beter,' grapte Wolf.

Merel schonk hem een bezorgde blik. 'Je hebt je nachtrust nodig.'

Winter gaf Merel gelijk. 'Nog één nachtje slapen, Wolf!'

'Maar Winter...' sputterde Wolf tegen.

'Morgen, mórgen is je grote dag!'

'Verdorie!' mompelde Wolf. Hij snakte zo naar avontuur! Waarom begreep die oude man dat niet? Ontgoocheld trok hij zich terug in zijn kleine kamer.

Slechts een enkele houten wand scheidde Wolfs slaapvertrek van Winters kabinet. De dokter ontferm-

de zich als een vader over hem, sinds zijn verzwakte moeder aan het begin der nieuwe tijden tijdens de bevalling was bezweken. Wolf trok zijn veters los en ritste zijn zwarte, ribfluwelen broek open. Hij gooide zijn jas op het voeteinde en ging liggen op het bed, met zijn handen ontspannen in zijn nek.

Dromend staarde hij naar het lemen plafond. Linde had het met een boog van oude, kleurrijke stoffen opgefleurd. Hoe zou het er elders aan toe gaan? vroeg hij zich af. Piekerend wendde hij zijn blik af naar de de grijsheid buiten.

Was er een plek op aarde waar de zon wel scheen? Was er een plek waar de hemel altijd blauw was en wolken water regenden? Zijn lippen krulden verlangend op. Die plaats bestond, en hij zou die vinden!

Tevreden sloot hij zijn vermoeide oogleden. Hij fantaseerde over een andere, een betere wereld. Hij droomde reeds over verre oorden en rijk gevulde tafels met een overvloed aan lekkers. Maar eerst moest hij op zoek naar die oude landkaarten. Alleen zij konden hem erheen brengen.

De slaapkamerdeur ging langzaam open. Wolf opende zijn ogen en draaide zijn hoofd. Merels donkere lokken belemmerden het schamele licht dat door het raam naar binnen viel.

'Ben je er zeker van?' fluisterde ze. Haar donkere ogen staarden hem weemoedig aan.

'Heel zeker!' zei Wolf vastberaden.

'Maar, je bent nog zo jong.'

Wolf schudde zijn hoofd. 'Dit is de éنية, de laatste kans voor ons volk.'

'Ik weet het, het is alleen...' Merel stapte tot aan zijn hoge, houten bed.

Wolf kneep bemoedigend in haar linkerhand. 'Ik red me wel, geloof me.'

Er klonk geklop op de deur. Winter trad de kamer binnen. Hij legde zijn handen sussend op Merels schou-

ders. 'Morgenochtend is er tijd voor een afscheid,' zei hij. Hij richtte zich nu tot Wolf. 'Kom je eten, jongen?'

'Sorry, ik heb echt geen trek...'

'Kom op, je moet sterk zijn voor morgen!' drong Merel aan. Haar ogen blonken.

'Straks misschien.'

Merels blik doofde.

Winter knikte. 'Dat zijn de zenuwen,' stelde hij haar gerust. 'Kom, we laten hem.' De oude man trok de deur achter hen dicht.

Wolf kroop overeind, en stapte uit bed. Hij tuurde naar de glinsterende sterren hoog aan de donkere hemel, en genoot van de ijzige kilte op zijn gezicht.

Net voordat hij zijn raam sloot, ademde hij de buitenlucht met volle teugen in. Hij rook het avontuur al. Maar eerst slapen, want morgen was zijn grote dag, en hij moest fit en monter aantreden. Uitgelaten dook hij terug in bed.

Moeizaam opende Wolf zijn ogen. Hij hoorde gestommel in de kamer naast de zijne en fronste zijn wenkbrauwen. Was er dan al een patiënt op dit vroege uur in Winters werkkamer?

Hij vouwde zijn handen rond zijn gapende mond, sloeg de lakens van zich af en zwierde zijn benen op de grond. Snel hees hij zich in zijn broek en rafelende jas. Daarna strikte hij zijn veters en rekte hij zijn stramme spieren. Via de gang liep hij naar het dokterskabinet dat eraan grensde. Zijn lichtbruine krullen wipten ritmisch op en neer.

Winter keek even op boven de rand van zijn bril. 'Al wakker?' Ijverig richtte hij zijn blik terug op het enorme boek, dat voor hem lag.

Wolf liep snel door naar het lemen bijkeukentje. Hij zocht iets om zijn knagende honger te stillen en dook de voorraadkast in. Met zijn elleboog stootte hij een zak bloem om. Zijn arm verdween dieper in de kast.

Nerveus tastte hij naar de netjes gestapelde blikken bonen en visconserven.

Hij zuchtte. Het was elke dag hetzelfde. Maar toen haalde hij zijn schouders op. Hij moest het ermee doen. Zonder dit oudetijsvoedsel was hij, een nieuwetijds-kind, immers allang dood geweest.

Hij opende met zijn zakmes een blik. Gretig lepelde hij de eiwitrijke bonen naar binnen. Hij goot het blik tot de allerlaatste druppel vocht uit in zijn mond.

Wolf haastte zich terug naar Winters kabinet. De grijsaard leunde achterover in zijn oude, versleten bureaustoel. Merel zat ondertussen op de stoel naast hem. Storm en Linde stonden naast de ligbank voor patiënten, die voor de gelegenheid dienst deed als tafel. Het tweetal stalde allerhande voorwerpen uit.

‘Wat denk je?’ Linde lachte haar tanden bloot terwijl ze Wolf aankeek.

‘Ik weet het niet,’ zei Wolf aarzelend. ‘Waar dient dit voor?’ Hij wees fronsend naar een vreemd voorwerp.

Storm streek grijnzend over zijn grijsblonde sikje. ‘Dit is een schudlamp, speciaal voor jou hersteld.’ Hij pakte de lamp vast en schudde er stevig mee. ‘Kijk eens!’ De lamp overgoot de kamer met licht.

Wolfs geluk kon niet op. ‘Voor mij?’

‘Ja, helemaal voor jou. En er is meer!’ vervolgde Linde enthousiast. Ze legde nauwkeurig het nut van alle objecten uit. ‘De lamp geeft licht, de vuurstaaf brengt warmte, de spade dient om te graven en het puin helpt bij het vormen van een spoor.’ Een flesje drinkwater en enkele blikken staken uit de zijzakken van de tjokvolle, zwarte rugzak.

‘Een spoor?’ Wolfs wenkbrauwen wipten omhoog. ‘Zoals in het sprookje?’

‘Dat je dat nog weet.’ Linde lachte. ‘Maar inderdaad, we willen je hier veilig en wel terug.’

Wolf knikte alleen maar.

'Breng ons die kaarten, wil je?' Linde omhelsde hem uitbundig.

Storm knikte bevestigend en gaf hem een knipoog. 'Ja, jij kan het!'

Wolf zocht steun bij Winter.

'Wees voorzichtig,' drong de oude man aan.

'Ben ik.'

Merel treuzelde. Ze hilde droge tranen.

'Ik moet gaan,' besliste Wolf.

Storm en Linde hingen de overvolle rugzak over zijn schouders. Samen wandelden ze naar de rand van het bos. Op de achtergrond klonk het ontluikende geluid van noeste arbeid. Het nieuwtijdsleven ging zijn gewone gangetje.

'Mijn held,' jammerde Merel, en ze kuste Wolf op zijn wang.

Wolf zwaaide uitbundig toen hij de bosrand betrad, de duisternis tegemoet.

Wolfs voetstappen klonken gedempt op de harde bosbodem. Naast hem rezen de bomen torenhoog op. De kurkdroge grond vertoonde talrijke barsten. Sommige scheuren vormden zelfs levensgevaarlijke gleuven. Met zijn ogen en lamp op de grond gericht, baande hij zich een weg door het donker. De spade gebruikte hij als wandelstok.

Hij besloot zuinig om te springen met het puin, want hij had geen idee hoe ver het oosten was. Elke tien stappen legde hij zorgvuldig een brokstuk neer. Toch bleef de rugzak even zwaar voelen als voorheen.

Ten slotte zette Wolf de rugzak neer op de grond. Het was hoog tijd om een slaapplek te zoeken!

Het was windstil. Er bewoog geen tak en er ritselde geen blad. Hij hoorde enkel het gezoem van de lamp. Peinzend bewoog Wolf het licht in de richting van de steeds kaler wordende bomen.

Hij bestudeerde de omgeving nauwkeurig. Er lagen

veel dode takken verderop. Als hij wat sprokkelhout wilde, dan was dit de ideale plek.

En toen... zag hij hem, een kolossale boomstam. De robuuste stronk was perfect en toverde op slag een glimlach op zijn gezicht. Opgetogen lifte hij zijn zwarte rugzak weer op, en scheen met zijn lamp op doel. Behendig ontweek hij de obstakels die zijn pad versperden, en baande zich een weg vooruit.

Opgelucht zakte Wolf tegen de omgevallen boom neer. Hij doofde het schamele licht en wreef zijn verkleumde vingers tegen elkaar. Daarna vouwde hij ze open en blies er lauwe levenslucht in. Dat leverde helaas weinig op.

Wolf ritste de rugzak vooraan open en haalde er de vuurstaaf uit. Peinzend draaide hij het vreemde voorwerp rond tussen zijn vingers. Maar, wat als...? Hij herinnerde zich plots iets wat hij al die tijd verdrongen had. Hij schudde zijn hoofd. Het monster waarover ze hem vroeger als kind vertelden om hem uit het bos te houden, half mens half dier, bestond niet. Hij was geen klein kind meer.

Toch nam hij het zekere voor het onzekere. Als er iemand rondzwierf, mocht hij vooral diens aandacht niet trekken. Hij liet het vuur maken dan maar voor wat het was.

Tallose dode bomen en starre takken vulden zijn gezichtsveld. Eén ding stond vast, er was voorlopig hout genoeg om alle haardvuurtjes in het dorp aan de praat te houden. Wolf trok de kap van zijn bruine jas beschermend over zijn hoofd en stopte de staaf terug in zijn rugzak. Zoekend tastte hij in de zijzakken. Met een glimlach griste hij er het waterflesje uit. Hij opende het tevreden en nam een zuinig slokje. Toen draaide hij de dop er weer op, en pakte hij enkele blikken, in elke hand één.

Wat schafte de pot vandaag? Vis of bonen? Hij twijfelde, ook al was de keuze beperkt. Hij hakte de knoop

door, en klapte het mes open. Verheugd viste hij de glibberige vis uit de licht gestolde olie. De vleesconserven waren sinds zijn vroege kinderjaren uitgeput. Gulzig slurpte hij de troebele olie op. Even later wreef hij zuchtend over zijn bolle buik. De vette brij lag zwaar op zijn maag.

Hij kneedde met zijn handen dwars door de versleten zolen van zijn schoenen. Door middel van massage trachtte Wolf het gevoel in zijn ijskoude voeten terug te brengen. Toen hij vervolgens de schudlamp stevig heen en weer zwierde, kregen ook zijn bovenste ledematen het een beetje warm.

Wolf gaapte luid. De voettocht had hem goed moe gemaakt. Ik moet wakker blijven, nam hij zich voor. En mezelf warm houden.

Even later dommelde hij uitgeput in.

Wolf deed zijn ogen open. Het enige wat hij zag, was ravenzwart. Wat was er aan de hand? Verward tastte hij rond.

Toen hij zijn rugzak naast zich voelde, besepte hij waar hij was en wat hij daar deed. Hoeveel uren had hij gedut? De lucht was nog steeds even donker als voorheen. Ook hier waren dag en nacht haast niet van elkaar te onderscheiden.

Wolf reikte naar de schudlamp en knipte het licht aan. Althans, dat was de bedoeling. Er gebeurde echter niets. Helemaal niets.

Hij perste zijn lippen stijf op elkaar. Natuurlijk, dat hij daar niet eerder aan dacht! Wild zwaaide hij de lichtbron op en neer.

Niets. Nog steeds niets. Zijn maag kromp ineen. Steeds heftiger schudde hij met de lamp. Onverwachts straalde het licht zijn ogen binnen. Hij kneep ze snel dicht. Een gevoel van opluchting zinderde door zijn lijf. Half verblind kuste Wolf de gereanimeerde lamp. Hij moest er zuinig op zijn. Snel schakelde hij de spaar-

stand in.

Wolf hees de loodzware rugzak op zijn rug, nam de spade in zijn hand, en verliet de slaapplek. Zijn lippen voelden pijnlijk droog aan. Hij tastte naar het flesje in de zijzak en bevochtigde zijn mond.

‘Spaarzaam zijn, Wolf!’ hoorde hij Winter zeggen. Maar hij had dorst, grote dorst!

Ach, wat zou het? Hij haalde zijn schouders op en nam een flinke teug. De kleurloze vloeistof voelde hemels in zijn kurkdroge keel! Hij kon er weer even tegen. Met een flinke tred schreed hij vooruit. Talrijke takken kraakten onder zijn schoenen, maar hij liet zich niet stoppen. Hier en daar een brokstuk achterlatend, versnelde hij zijn pas.

‘Wáaat?’ Wolf smakte tegen de grond. Er schoot een pijnscheut door zijn linkerenkel. Kermend van de pijn draaide hij zich om. Toen hij op zijn been scheen, zag hij dat zijn enkel muurvast zat in een verraderlijke gleuf. Hij duwde zijn bovenlijf van de ruwe grond op, en kroop tot bij het gat.

Driftig wrikte Wolf aan zijn voet. Zijn ogen traanden. Hij beet op zijn lip. Nog een keer. Maar toen kwam er beweging in. De enkel liet langzaam los. Hij wreef zachtjes over de gevoelige plek en dacht aan Winter. Wat zou die doen? De arts zou vast het vuil uit de wonde wassen, niet?

Hij reikte naar de waterfles in zijn rugzak. Zonder enige aarzeling goot hij alles wat restte over zijn linker-voet. Met zijn rafelende rechtermouw droogde hij zijn ontblote onderbeen af.

Er kwam een zware zwelling op, maar de pijn ebde gelukkig geleidelijk weg. Er was niets gebroken.

Hij spaarde zijn voet door hem parallel boven de grond te houden. Behoedzaam hinkte hij verder, met zijn spade als steun. Zijn ogen weken niet meer af van het pad.

Wolf plaatste zijn metalen schop tegen een van de hoogbejaarde bomen. Zijn lijf tintelde van de fysieke inspanning en concentratie. Met zijn handpalmen aai-de hij hijgend de ruwe schors.

‘Jij, ouwe boom, heb jij heimwee naar vervlogen tijden?’ fluisterde hij. Grijnzend legde hij zijn rechteroor tegen de starre stam.

Zijn gedachten vlogen weg naar Winter. Die haalde stevast zijn oude fotoalbum boven. De kiekjes waren pure nostalgie! Zij herinnerden de man aan de goeie, ouwe tijd. Volgens hem was de oude wereld een andere, een zoveel betere wereld dan de huidige. Wolf kende enkel deze wereld en daar moest hij het mee doen.

Hij hief zijn hoofd en spotte de kale kruin. De takken hingen treurig omlaag. De stokoude bomen zogen met hun wortels massa’s water op, erg diep uit de bodem. En dat was hun redding. Ook zij pasten zich gedwee aan, volgens Merel.

De mensheid greep het tweede leven dat Moeder Natuur schonk, met beide handen. Er ontstond een diep respect voor haar.

Wolf schrok op uit zijn gedroom. Hij hoorde iets! Eén ding was zeker: hijzelf was het niet, want hij stond stokstijf stil. Wat of wie het ook was, het joeg hem de stuipen op het lijf. Was als...? Hij huiverde. De haartjes op zijn armen stonden recht overeind. Nerveus straalde hij in de richting van het onheilspellende gekraak... Een spookachtige sluier dwaalde tussen de hoge bomen. Het angstzweet parelde op zijn hoofd. ‘W-w-wie is daar?’

Er volgde geen antwoord.

Geruisloos stapte hij vooruit. Eén stap. Nog een stap. Plots stond hij stil. Daar zat iets... iets donkers! Hij knipperde met zijn ogen. Maar... dat iets, dat bewoog!

Verschrikt deinsde hij achteruit. Roerloos leunde Wolf tegen de stam van de boom. Voor hem stond een... een wolf.

Was dit het bosmonster? Het kinderverhaal uit Lindes sprookjesboek schoot hem te binnen. De bóze wolf...

Verdedigend hield hij de spade voor zijn magere lijf. Het wilde woudbeest ontblootte zijn vlijmscherpe tanden en kwam grommend dichterbij. En dichterbij, en dichterbij.

Wolf beet op zijn onderlip. 'Weg!' siste hij. Een traan vocht zich een weg naar buiten. 'Stom beest, ga weg!'

Hij slikte de brok in zijn keel weg. Vanuit zijn ooghoeken zag hij nog meer schaduwen bewegen. Het monster had zijn hele familie opgetrommeld.

De roedel donkergrijze wolven kwam dichterbij. Geschrokken liet Wolf zijn lamp vallen. Hij zocht wanhopig naar een opening in de cirkel, een vluchtweg. Maar het was al te laat, hij was volledig omsingeld. Wat kon hij tegen zijn belagers beginnen? Verdomme, Wolf! Hoe kon je zo stom z...? Hij kreeg het plots benauwd. Compleet van slag zakte hij in elkaar. In zijn hoofd werd het volkomen donker.

Verward opende Wolf zijn ogen. Een fel licht kwam scherp binnen. Wat was dat schijnsel, en waar was hij eigenlijk? Hij herinnerde zich vaag iets... Wolven!

Pijlsnel krabbelde hij rechtop. Hij spiedde schichtig om zich heen, maar er was er geen één te zien. Opgelucht zakte hij weer neer op de grond. Wolf staarde in de vlammen van een houtvuur. Vol ongeloof schudde hij zijn hoofd. Wacht eens even, waren hier mensen?

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. Met uiterste precisie scande hij de omgeving. Nog steeds geen hongerige wolven te zien. Nieuwsgierig wachtte Wolf op de eigenaar van het knetterende vuur.

Hij hoorde iets en draaide zich om. Van achter een dikke boom doemde een wolf op. Wolf hield zijn adem in en verroerde geen vin. Zijn hart pompte hoorbaar.

'Wees niet bang,' stelde een stem hem gerust. 'Ze

doet je niets.' In het heldere licht van de vlammen verscheen een man in een zwarte jas en jeansbroek. 'Zeker niet als ik erbij ben.'

De kalme stem stelde Wolf op zijn gemak. Hij ademde nu rustiger.

'Arend.' De man stak zijn hand uit. 'Aangenaam.'

De jongen keek hem onwennig aan.

'Ook goed.' Arend knipoogde. 'De honden hebben je gevonden.'

Honden? dacht Wolf, maar ze leken zo...

Arend volgde zijn ogen tot bij de donkergrijze viervoeter. 'Je dacht toch niet dat...?' Hij krabde geamuseerd aan zijn verwilderde baard.

Wolf knikte aarzelend.

'Maar nee,' zei de woudman met een brede glimlach. 'Het lijkt alleen maar zo. Beyko is een wolfshond, ze stamt net als ik gewoon af uit de oude tijd.'

Wolf geloofde zijn ogen niet en observeerde Beyko grondig. Was dit een echt huisdier? Een tamme hond? In de oude tijden had Linde een gekke kat, had ze hem eens verteld. Haar kater bleek geen tamme huiskat. De wilde jager maakte alle tuinen in de buurt onveilig. Enkel wanneer dit niets opleverde, keerde hij huiswaarts om zijn buikje bol te eten.

'Toe maar,' zei de wolvenman. Hij gaf hem een por. 'Ze doet je echt niets!'

'Mag ik?'

'Waar wacht je op?'

Wolf stak zijn hand rustig naar Beyko uit. Hij aai-de de stugge, donkergrijze vacht. De hond besteedde nauwelijks aandacht aan de aanraking.

Arend keek goedkeurend toe. 'Zie je wel?'

Wolf lachte uitgelaten. Wacht maar tot hij dit thuis vertelde! Een écht huisdier, een échte hond! Hij streelde de grote hond totdat haar staart heen en weer zwiepte. Verschrikt keek hij Arends kant op.

De man haalde zijn schouders nonchalant op. Dit

was normaal gedrag. Hij stond op en verdween achter het vuur. Even later kwam hij terug met iets drinkbaars in zijn hand. 'Hier kikker je vast van op.'

Wolf nam de donkere fles dankbaar in ontvangst, en nam een flinke slok. 'Jakkies!' Van pure walging spuugde hij de vloeistof uit.

Arend bulderde van het lachen. Zijn wilde, lange lokken bogen met zijn lijf mee naar voren.

Wolf trok zijn mondhoeken gekweld naar beneden en gaf de drankfles terug.

'Lust je het niet?' Arend zocht in de binnenzak van zijn sjofele, zwarte overjas. Knipogend reikte hij hem een helder flesje aan.

Wolfs lippen zogen het frisse nat gretig op.

'En, wat brengt je hier?' vroeg Arend nieuwsgierig.

'De kaarten,' antwoordde Wolf.

'Kaarten?' Arend klonk verbaasd. 'Hoezo, kaarten?'

'Ik ben op zoek naar oude landkaarten.' Wolf trachtte door de duisternis de omgeving verderop gade te slaan, maar het lukte hem niet. Hoopvol keek hij de woudman aan.

Arends vingers kamden zijn warrige haarbos. 'Landkaarten, wat moet je daar mee?'

'Mijn volk is de hongersnood en de dood nabij. De kaarten moeten me dáár brengen waar... leven is. Want waar leven is, daar is vast voedsel, niet?'

Arend zweeg even.

'Oude landkaarten...'. Hij krabde in zijn bruine haar. 'Ik heb vast iets bruikbaar.' Hij gaf Wolf een lappendeken en verdween in de duisternis.

Wolf klemde de dikke deken dankbaar tegen zijn lijf.

De woudman keerde terug met een boek onder zijn arm. 'En, wat denk je hiervan?'

Wolfs wenkbrauwen wipten vrolijk op. 'Voor mij?'

Arend knikte.

Wolf nam het boek dankbaar van hem over. Met grote ogen en open mond keek hij naar de goudkleurige kaft met rood opschrift. Hij was sprakeloos.

‘En?’

‘*Atlas van de wereld!*’ las Wolf luid voor. Dromend drukte hij het prachtige boek tegen zijn hart. In gedachten verkende hij reeds de nieuwe wereld...

Arend keek hem geamuseerd aan. ‘Het zijn wel kaarten van de óude wereld, van de nieuwe moet je er zelf maken.’

‘Weet je het zeker?’

‘Het boek is nu van jou,’ zei Arend. ‘Ik hoef het niet terug.’

‘Bedankt,’ uitte Wolf. ‘Ook in naam van mijn volk!’

Hij was verheugd. De sleutel tot succes had hij op zak, en hij had niet eens hoeven te graven. Hij koesterde het boek en liet het niet meer los. Dit was een te kostbaar goed voor zijn volk. Dit betekende hun allerlaatste kans, dit was hun redding.

‘Ga je niet mee? Het nieuwe dorp wordt echt prachtig.’

‘Mijn thuis is hier, in het woud.’

‘Bij ons ben je nooit alleen,’ probeerde hij nog.

‘Maar ik ben niet alleen,’ zei Arend met klem.

Wolf knikte. ‘Jij hebt je roedel!’

‘Blijft dit tussen ons?’ vroeg de woudman veront-rust. ‘Ik ben erg gesteld op mijn rust, en als wolf en mens elkaar ontmoeten, loopt het vast faliekant af.’

Wolf knikte. ‘Ik zal er met geen woord over reppen. Je hebt mijn woord.’

‘Jongeman, je volk mag trots op je zijn.’

Wolf glimlachte verlegen. ‘Ik moet gaan, mijn volk wacht.’

Het tweetal drukte elkaar innig de hand. Wolfs terugtocht was ingezet.

De reiziger keek nog een laatste keer om. De wuivende wolvenman vervaagde tegen de zwartheid. Hij

leek wel één met zijn woud. Wolf vond het jammer dat hij dit armetierige oord verkoos. Niet dat de toestand bij hen rooskleurig was, maar toch. Het scheelde wel wat grijstinten aan levenslicht.

Halsstarrig probeerde Wolf de man uit zijn wattige hoofd te duwen. Hij schudde stevig met de lichtbron, en focuste zich opnieuw op de weg die zich voor hem uitstreckte. Terwijl hij zorgvuldig naar de eerder verspreide puinbrokken zocht, ontweek hij talrijke obstakels en verraderlijke putten.

Naarmate hij westelijker liep, leefde Wolf zienderogen op. In de verte leek zijn doel haast door licht overgoten. Gezwind wandelde hij naar de schittering toe.

Wolf dacht aan de toestand in zijn dorp. Jaren deden ze al over de grote wederopbouw van het westen. Ettelijke jaren zelfs. En het einde was bij lange na niet in zicht.

De bomen minderden weer in aantal. Wolf wist wat dat betekende: hij naderde thuis. Zijn lippen krulden vrolijk op.

In de verte zag hij de identieke huisjes fonkelen. De zilverwitte verf weerkaatste het schaarse sterrenlicht. Linde was ongetwijfeld de meest artistieke onder hen.

Toen hij tussen de laatste bomen vandaan stapte, kregen ze hem in het oog. Joelend renden de dorpelingen Wolf tegemoet. Hij werd op zijn schouders geslagen, omhelsd en toegejuicht. Zijn hart zwol van trots. Zo voelde het dus om een held te zijn. Hij grijnsde van oor tot oor terwijl ze naar het grote buitenvuur liepen in het midden van het dorp.

Winter worstelde zich door de omstanders heen. 'Wolf?' brulde hij. Ze kregen elkaar in het oog.

'Winter!' Wolf zwaaide enthousiast terug.

Winter sloeg zijn arm verheugd over Wolfs schouders heen. 'En?' Hij wilde Wolf de hand schudden, maar die hield zijn rechterhand koesterend op zijn

borst.

Wolf volgde Winters blik. Zijn mondhoeken schoten opgetogen omhoog. Hij had speciaal op hem gewacht. Voorzichtig haalde hij het oude boek onder zijn jas vandaan. Hij toonde de atlas aan Winter en stak hem daarna triomfantelijk in de lucht.

Het gejuich schalde helder door het dorp.

'Kom!' Winter sleurde Wolf aan zijn linkerarm mee. 'Vlug naar huis!'

Ze haastten zich over het pad, op de voet gevolgd door de lachende leden van de dorpsraad. Wolf verheugde zich erop om over zijn belevenissen te vertellen.

Dokter Winter trok hem mee hun huis in, de gang door, naar het kabinet. Daar nam hij plaats achter zijn bureau.

Wolf ging zitten op de patiëntenstoel, aan de andere kant van de tafel.

Met opperste concentratie bestudeerden Winter en Merel nu het prachtig vergulde kaartenboek. Ze maakten een grondige analyse van de inhoudstafel.

Wolf schuifelde heen en weer. Waarom zeiden ze niets? Waren dit wel de juiste kaarten? Hij zuchtte. Dit bleef maar duren...

Merel had het eindelijk door en stak haar duim tevreden op.

Oef! Wolf herademde hoorbaar. Hij stond op en stapte naar buiten. Hij besloot een kijkje te nemen bij Storm en Linde in de schuur. Zij focussten zich namelijk op zijn voertuig.

Enkele maanden terug hadden de mannen na hard labeur een oud vliegtuig opgedolven. Het was een roestig toestel, maar Storm had er meteen potentieel in gezien. Het idee om er voedsel mee te gaan zoeken, ontstond bijna vanzelf.

Linde keek op toen Wolf de schuur binnenkwam. Een gelukkig gevoel borrelde bij hem op. Het vlieg-

toestel werd speciaal voor hem opgeknapt, en dat was het wachten meer dan waard.

Geduldig gaf Linde de arbeiders de laatste instructies voor het laswerk. Ze hadden niet stil gezeten tijdens Wolfs afwezigheid.

‘En, wat vind je ervan?’

Wolf liep inspecterend rond het toestel, en trok een gekke bek. ‘Het lijkt een beetje op een lappendeken!’

Linde lachte. ‘Wolf toch, het is best stevig,’ benadrukte ze terwijl ze keihard met haar vuist tegen de metaalplaten klopte.

De vrouw had gelijk, het uiterlijk deed er niet toe, toch? De mannen in blauwe overalls laptten de oude zwever zienderogen op. Zij lasten er de oude maar intacte platen, die ze in het puin gevonden hadden, stevig op vast, terwijl Storm er een motor inhing.

Een kakikleurige overall klom rugwaarts uit het toestel. Storm draaide lachend zijn hoofd. ‘Wolf, zin om te helpen?’

‘Tuurlijk!’ Dat liet hij zich geen twee keer vragen. Wolf deed niets liever dan hem te assisteren.

Storm stak zijn rechterhand uit en trok hem vlot bij zich in de cockpit. ‘Schroevendraaier!’ beval hij met een knipoog.

Wolf grabbelde in de knalrode, gammele gereedheidskist die achter hem stond. Hij reikte hem het blinkende voorwerp aan.

Storm verdween met zijn hoofd voorin en rommelde ijverig aan de boordcomputer. Hij wreef een verloren haarlok uit zijn gezicht. Het tipje van zijn tong stak uit zijn mond.

‘Eten!’ galmde het door de schuur.

Linde! Hongerig stak Wolf zijn hoofd uit het zijraampje. De overheerlijke geur van verse koekjes zweefde door de houten hangar. De monteurs deden hun laskap af. Het water kwam hen in de mond. Ook Wolf watertandde. ‘Honger?’ vroeg hij aan Storm.

De man krabde verstrooid aan zijn grijsblonde sikje. 'Dan niet,' mompelde Wolf, en hij klom het vliegtuig uit.

Een van de mannen porde Wolf in zijn linkerzij. 'Die zijn speciaal voor jou gebakken, om je thuiskomst te vieren. Laat ze niet koud worden.'

'Tast toe!' spoorde Linde hem knipogend aan.

Wolf pakte er een, nam een hap en genoot met gesloten ogen van de knapperige koekjes. Hij richtte zich tot Linde. 'Bedankt!'

'Graag gedaan, jongen!' antwoordde ze vrolijk.

Wolf geeuwde luidkeels. Door zijn missie kwam hij enkele nachten tekort.

Lindes muisgrijze kijkers keken hem strak aan. 'Ga toch slapen, Wolf!'

'Maar... ' Hij keek in de richting van het brandende licht in de cockpit.

'Ik help hem wel,' benadrukte Linde. 'Jij moet rusten!'

Wolf nam haar vriendelijke voorstel graag in ontvangst. 'Bedankt, Linde!'

Opgelucht stapte hij de schuur uit, de avond in. Met rasse schreden naderde hij zijn zilveren thuis. Als Storm opschoot, kon hij binnenkort weer op pad.

Wolf trok de deur open, hing zijn jas aan de kapstok en gluurde Winters werkkamer in. Winter en Merel zaten in gedachten verzonken achter het houten bureau. Wolf grijsde, ze leken wel verstaand. Het tweetal, beiden in een vuilwitte jas gehuld, merkte hem niet eens op. Ze zaten over de oude landkaarten gebogen. Winters encyclopedie lag verspreid over de tafel en de vloer.

Wolf sloop langs hen heen naar zijn kamer, en nam niet eens de moeite zich uit te kleden. Zuchtend trok hij het dikke dekbed tot tegen zijn kin.

In het nieuwe dorp vlogen de dagen als een onzicht-

bare wind aan de mens voorbij, en op een zekere dag, heel vroeg in de ochtend...

'Wolf!' Storm schudde krachtig aan Wolfs schouders. 'Wolf!'

'Wat is er?' vroeg hij slaperig.

'Het is gelukt!'

'Storm...' mompelde Wolf, 'ik slááp!'

'Maar, Wolf... Wolf, wakker blijven!'

De jongen sloeg zijn hand voor zijn gapende mond en trok de groene deken over zijn hoofd. Hij keerde zijn rug naar de ratelende wekker en maakte een morrend geluid.

'Maar Wolf, ik heb goed nieuws!' drong Storm aan.

Goed nieuws? Wolf sloeg de deken terug. 'Hoezo?'

'Je vliegtuig is klaar!'

'Echt?' Wolf was op slag wakker. 'Je maakt me toch niets wijs, hè?'

Storm schudde oprecht zijn hoofd. Zijn grijns strekte van oor tot oor.

Wolf sprong onder de stapel lakens vandaan en trok vlug zijn bruine stappers aan. De losse veters slingerden alle kanten op terwijl hij Storm trachtte bij te benen.

'Verdomme! Storm, wacht op mij!' riep hij, maar Storm keek niet eenmaal om.

Hijgend bereikte Wolf de houten schuur.

Linde wuifde vanuit het zijvenstertje van de stuurcabine. Was Storm er dan met háár hulp in geslaagd om die antieke boardcomputer aan de praat te krijgen?

Storm en Linde slaakten een kreet van vreugde. Wolf kon zijn ogen amper openhouden. Hun laaiende enthousiasme werkte aanstekelijk, maar de slaap sloeg snel weer toe.

'Kom dan!' riepen Storm en Linde vanuit de hoogte. 'Kom dan!'

Wolf staarde suf voor zich uit. Hij geloofde ze zo ook wel, hij hoefde het niet per se te aanschouwen.

Snapten ze dat dan niet? Doodop legde hij zich op een kille metaalplaat neer en viel vrijwel direct in slaap.

Hard geklop op de deur wekte hem. 'Wolf, opstaan!' De deur zwaaide open. Winter boog grijnzend over het bed heen. 'Opstaan, slaapkop!'

'Laat me,' klonk het vanonder de deken, 'wil je?' Wolf voelde zich zo beroerd. Vaag herinnerde hij zich dat Winter hem terug naar bed had gebracht. Hij keerde zich kreunend om.

'Alles is klaar,' vervolgde Winter.

Wolf sloeg de deken weg en kwam overeind. Hij gaapte luid. Zijn ene wenkbrauw wipte fronsend omhoog. 'Alles? Nu al?' vroeg hij met een hese ochtendstem.

'Ik geloof het wel,' knikte Winter. 'De mannen in de schuur hebben onafgebroken doorgewerkt. Storm heeft alles gecontroleerd en het vliegtuig luchtwaardig verklaard.'

Merel kwam de kamer binnen. 'Hoe gaat het?' Ze bood hem een flesje water aan.

Wolf wreef de slaap uit zijn ogen. 'Gewoon goed,' mompelde hij loom.

Terwijl Winter Merel opnieuw de gang in trok, fronste Wolf zijn wenkbrauwen. Betekende dit dan dat ze hun studie hadden voltooid? Waren ze klaar met het doorworstelen van de lijvige atlas? Wolf nam een slok water en stond moeizaam op. In een slakkentempo trok hij zijn zwarte coltrui aan en ritste zijn jas dicht. Hij hees zich in zijn broek en stapte in zijn schoenen. Zuchtend knielde hij neer en bond hij zijn stappers vast. De loomheid ebde weg terwijl hij via het kabinet, de gang door, de woonkamer betrad.

Omtrent etenstijd vergaderde de dorpsraad altijd rond de logge tafel, met hun overste aan de kop. Wolf ging op zijn plaats zitten, naast Merel. Haar donkere ogen staarden hem droevig aan. Zij vond het allesbe-

halve een goed idee om de jongste van het dorp de wijde, de onbekende wereld in te sturen. Hij porde haar met zijn elleboog en trok een gekke bek.

Ze glimlachte triest naar hem terug.

Winter begon met de dagorde terwijl Linde de blikken uitdeelde. Hij liet het woord eerst aan de popelende Storm.

‘De testvlucht is geslaagd!’ riep Storm uitgelaten.

‘Oké,’ zei Wolf. Het kwam er niet zo enthousiast uit.

‘Wolf, je kunt vandaag nog vertrekken,’ voegde Linde eraan toe.

‘Vandaag...’ herhaalde Merel zuchtend.

‘Vandáág?’ stamelde Wolf. ‘Maar...’ Het tuimelde in zijn overvolle hoofd. Hier was hij niet op voorbereid. Storm had hem honderduit verteld over het vliegtuig, over het onderhoud en over wat hij bij een defect moest doen. De voorbije week had hij hem met groot geduld alle knepen van de vliegkunst bijgebracht. Maar dit alles gebeurde vanaf de grond! Hij was nog nooit écht de lucht in gegaan... Wanhopig zocht hij steun bij het tafelblad.

‘Wolf!’ schreeuwde Linde, en toen: ‘Merel!’

Merel liet haar zakmes pardoes in haar halflege blik vallen en sprong overeind.

Net op tijd slaagde zij erin te voorkomen dat Wolfs hoofd tegen de houten tafel botste.

Wolf kwam stilaan weer bij. Hij voelde hoe Merel zijn zweterige voorhoofd afdepte. Winter ondersteunde Wolfs hoofd, en diende hem verfrissend water toe.

Wolf snakte naar adem en verslikte zich in het water.

‘Ik zei toch dat het veel te snel was?’ berispte Merel Winter.

Winter bromde iets onverstaanbaars.

Wolfs hoofd tolde. Hij was nog nooit in het lucht ruim geweest. Dit had hij niet verwacht. Zo snel al. Maar hoe meer hij erover nadacht, hoe meer hij aan het

idee wende. Hij plooidde zijn mond tot een voorzichtige glimlach.

Storm haalde opgelucht adem. 'Piloot, wat denk je?' Hij gaf de jongen een knipoog. 'Doen we samen een vlucht?'

Wolf knikte uitgelaten. Het kriebelde vanbinnen. Zo'n praktijkles zag hij wel zitten.

Linde en Merel hielpen hem voorzichtig overeind.

Wolf voelde de energie door zijn lijf gieren. 'Zijn we weg?'

De raadsleden lachten luid. Enkel een nieuwtijds-kind toonde in deze barre tijd zo'n zorgeloos enthousiasme.

Wolf liep nog vóór de dorpsraad de schuur in. Fluitend sloeg hij het vliegtuig gade. 'Wow!' bracht hij uit. Het zag er oogverblindend uit. Linde had het idee gehad om de lelijke lappendeken net zoals hun dorpshuisjes in schitterend zilverwit te verven. Het toestel blonk nu als een nagelnieuw juweel. 'Geweldig!' riep Wolf.

Winter opende de metalen deur van de schuur zodat de doordringende verfgeur kon ontsnappen.

Wolf keek vragend om. Linde knikte goedkeurend, en gaf hem een oud potlood en een vel vergeeld papier aan. Hij lachte dankbaar naar haar. Zij wist gelukkig dat hij alles zoveel beter onthield als hij het opschreef. Toen klauterde Wolf opgetogen achter Storm aan. Hij nam plaats naast hem in de cockpit, klapte de deur dicht en gespte zijn gordel om.

Storms mannen trokken het oude toestel aan een lange lier de loods uit. Storm stak het sleuteltje in het slot, en gaf een fikse draai. De motor rommelde en de schroef piepte. Wolf beet nerveus op zijn onderlip. Toen Storm Wolfs bezorgde blik ving, zei hij: 'Niets om je zorgen over te maken, Wolf, dit was bij de proefvlucht net zo.'

Het vliegtuig rolde over de grond, won langzaam

vaart en steeg op in de lucht. Het zweefde onder de fonkelende sterren door.

Wolfs ogen volgden Storms handelingen op de voet. De leerling-piloot noteerde overzichtelijk hoe hij de hendels en pedalen hanteren moest. Storm liet hem zien hoe het computerscherm zoemde als ze te dicht bij een obstakel vlogen.

'En als je vragen hebt, dan moet je ze maar stellen!' zei hij.

Wolf knikte en pende vlijtig voort.

'Jouw beurt!' zei Storm onverwachts.

Opgetogen, maar ook een beetje nerveus kroop Wolf achter het stoere, leren stuur. Hij zocht tastend met zijn voeten naar de pedalen. Hij klemde zijn tanden geconcentreerd op elkaar en ontweek behendig de rondvliegende puinbrokken. Een beetje onzeker keek hij vragend naar zijn leraar, maar die genoot zorgeloos van het buitenzicht. 'En?' vroeg Wolf ongeduldig.

'Nu gaan we klimmen en dalen.' Storm klonk alsof het erg simpel was, maar Wolf was er minder gerust in. 'Trek de knuppel naar je toe om te klimmen, duw hem van je af om te dalen!'

Wolf herinnerde zich plots weer helder alle theorie. En terwijl hij op en neer vloog in het luchtruim, borrelde er langzaam vreugde op in zijn onderbuik. Zijn lippen krulden genietend. 'Doe ik het zó goed, Storm?'

'Jij bent er helemaal klaar voor!' antwoordde Storm tevreden.

'Maar, waarvoor dient deze knop? En deze?' Vele vragen tolden als een wervelwind rond in Wolfs hoofd.

Storm lachte. 'Rustig, rustig! Ik leg je alles uit.'

'En wat is dat geluid?' floepte Wolf eruit. Hij zat er al een hele tijd mee en durfde het dan toch te vragen.

Storm grijnsde. 'De leeftijd van het beestje.'

'Dus, dit is normaal?'

Een korte knik beantwoordde zijn vraag.

Na enkele rondjes vond Storm dat het genoeg was

geweest. Ze besloten om te landen.

‘Lukt het je alleen?’ vroeg hij.

‘Stuurknuppel naar voren om te dalen,’ dreunde de leerling zijn cursus op, terwijl hij de knuppel kordaat naar voor duwde. De hoogteroeren draaiden omlaag. De luchtstroom werd naar beneden gedrukt waardoor de staart omhoog ging en de neus omlaag. De landing was correct ingezet.

Wolf hield de stuurknuppel stevig vast, terwijl de wielen over de grond gleden. Hij beet nerveus op zijn onderlip en hield zijn adem angstvallig in. Pas toen het vliegtuig stil stond, zinderde een zucht van opluchting door zijn lijf. Linde kwam hen al tegemoet gerend.

De piloten waren in de wolken toen ze uitstapten. Storm was uiterst tevreden over zijn leerling, en stak zijn duim naar Linde op. Zij zwaaide zwierig terug.

De mannen maakten aanstalten om het vliegtuig binnen te trekken, maar Storm gebaarde dat het niet nodig was. ‘Wolf vertrekt vandaag nog,’ zei hij.

Wolf knikte beslist. Zijn lippen krulden zich tot een glimlach.

Wolf staaarde naar de sterren aan de grauwe hemel. Twinkelden ze nu intenser dan anders, of was dit slechts schijn?

Linde las zijn gedachten en beaamde het: ‘De hemellichamen stralen sterker vandaag en zijn bovendien talrijker.’

‘Zijn dat wolken?’ Wolf wees met zijn wijsvinger naar de witte cirkelende vegen die fel afstaken tegen de donkere achtergrond.

‘Wolken? Wáár?’ Linde hield haar vingers als een verrekijker rond haar rechteroog en speurde de hemel af.

Storm gaf haar lachend een tik op de schouder. ‘Maar jongens toch, dat zijn vliegtuigsporen!’ Hij gierde het uit.

Linde lachte luid mee. ‘Al was een regenbui zoals vroeger toch wel aangenaam geweest. Dat ik die ooit vervloekt heb!’ Ze schudde nostalgisch haar hoofd.

Merel en Winter kwamen erbij, en zetten een tjokvolle rugzak voor Wolf neer. Die ritste de zware, zwarte rugzak nieuwsgierig open. De atlas die netjes in het grootste vak stak, keek hem treurend aan. Hij haalde hem eruit en plaatste hem koesterend onder zijn kleren. Op zijn borst, daar was hij veiliger!

Het tot “Zwerver” omgedoopte vliegtuig, weerkaatste glinsterend het witte sterrenlicht. Merel en Winter brieften de uitverkorene uitgebreid over hun studie van de atlas. Ze vertelden honderduit over de plekken met de meest gunstige klimaten, althans, zoals het vroeger was geweest.

‘Zuidwaarts, daar huist vast de zon!’ herhaalde Winter met klem. ‘En waar die vuurbol is, daar is...’

Wolf luisterde allang niet meer. De dorpsraad bestookte hem al sinds zijn vroege kindertijd met allerhande feitjes en weetjes over de goeie, ouwe wereld. Zij hadden hem zelfs de basis van diverse talen bijgebracht. Die opgedane kennis moest maar voldoende zijn. Verheugd klom hij de cockpit in.

Linde sjouwde Wolfs rugzak tot in het kleine ruim in de staart. Storm nam plaats naast Wolf, knipte de nachtkijker aan en nam samen met Wolf nog eens alle knoppen op het controlepaneel door. Vervolgens gaf hij nog enkele nuttige instructies.

Linde pakte het platgedrukte zwemvest onder de stoel vandaan. Ze blies het hard op en checkte het op gaatjes.

‘Wolf?’ Storm graaide in de buidelzak van zijn kaki overall. Hij haalde er een bronskleurig kompas uit en gaf het aan de jongen.

‘Voor mij?’

‘Je weet toch nog wat dit is?’

Wolf knikte. En of! Hij herinnerde het zich alsof het

gisteren was. Als kleuter was hij eens hopeloos verdwaald geweest. Ex-scout Storm had hem toen geleerd zich te oriënteren. Waar de mens in de oude tijd voor eerst de zon hanteerde, had hij een kompas gehad.

‘En? Ben je er blij mee?’ polste Storm.

‘Het is prachtig! Echt waar! Bedankt, Storm!’ Wolf liet het kompas zachtjes in zijn broekzak glijden.

Linde stapte het ruim uit, liep naar Merel toe en sloeg een arm om haar schouders. Merel glimlachte en veegde de tranen van haar wangen.

Wolf deed zijn gordel om, en startte de motor. Terwijl Zwerver ongeduldig ronkte, klom ook Storm het vliegtuig uit.

Winter stak zijn hand naar hem uit. Wolf reikte ernaar vanuit de cockpit en nam hem aan. Winter legde zijn andere hand erbovenop, en keek hem strak aan. ‘Het ga je goed, jongen. Wees voorzichtig en kom snel terug.’

Wolf knikte. Hij kon niets meer zeggen, een brok belemmerde zijn keel.

Winter liet hem los en stapte aarzelend achteruit. Wolf keek hen een voor een aan, klapte de zijdeur dicht, en nam de gashendel vast. Terwijl hij vaart maakte, trok hij vastberaden de stuurpook naar zich toe.